

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1715** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Н. И., чрез адв. Д. С. от САК, срещу Решение № 20224841 от 21.12.2021 г., постановено по НАХД № 2993/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 133 състав, с което съдът е изменил Наказателно постановление № 19-4332-027556/02.01.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, в частта по т. 1 и е потвърдил НО в останалата му част.

Касаторът поддържа становище за неправилност на въззивното решение и претендира неговата отмяна. Оспорва се описаната в НП фактическа обстановка, като се поддържа, че съставът на СРС не е подложил на достатъчно задълбочен и прецизен анализ на фактите по делото, което е довело до неправилност на съдебния акт. Твърди се, че при постановяване на решението са допуснати съществени процесуални нарушения, засягащи правото на защита на наказаното лице. Изложени са пространни доводи за недоказаност на административното обвинение. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление в цялост. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван. От процесуалния му

представител са постъпили писмени бележки, в които се излагат допълнителни съображения по отношение неправилността на въззивното решение.

Ответникът по касация не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, след съвещание приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активнолегитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

С процесното наказателно постановление на Н. К. И. са наложени следните административни наказания:

1. За нарушение на чл. 103 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца;
2. За нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП - глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца;
3. За нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП - глоба в размер на 10 лв.;
4. За нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца.

Съдът е приел, че АУАН и НП са съставени от материално и териториално компетентни органи, като са спазени сроковете по чл. 34 ЗАНН. Същите отговоряли по форма и съдържание на изискванията на чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, връчени са надлежно на наказаното лице, като при издаването им не са допуснати процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита. Съдът е изложил мотиви по отношение направените от жалбоподателя възражения и е анализирал всяко от извършените нарушения по отделно, като за всяко конкретно нарушение са изложени нарочни мотиви. С решението си съдът е изменил НП по отношение на т.1, като е намалил размера на наложените наказания до законоустановения минимум, с оглед липсата на мотиви, обуславящи налагането на наказанията в максимален размер. По отношение останалите нарушения, съдът е приел, че отговорността на наказаното лице е ангажирана законосъобразно, като от обективна страна същият е извършил вменените му нарушения и правилно е бил санкциониран по отношение на тях.

Решението на СРС е правилно.

По отношение нарушението на чл. 103 от ЗДвП, съдът намира следното:

Съгласно посочената разпоредба при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Нарушението е безспорно установено, което се потвърждава както и от разпитаните от въззивния съд свидетели, така и от приложената докладна записка. Макар разпитаните свидетели да не са могли да дадат подробно описание на фактите, което с оглед изминалото време е обяснимо и разбираемо, а и с оглед факта, че същите са били ангажирани с организацията на движението и обезопасяване на настъпило тежко ПТП, то липсата на категорични спомени не разколебава обвинителната теза, която се подкрепя и от докладната записка. Следва да се подчертае, че свидетелите Н. и А., разпитани в с.з. на 02.07.2021

г., именно Н. заявява, че жалбоподателят не е спрял на стоп палка. Предвид това нарушението се явява доказано. Разсъжденията на СРС в тази връзка се споделят от настоящия състав, включително и обстоятелството, че с оглед другите нарушения поведението на водача звучи житейски логично, а именно след като е управлявал след употреба на алкохол житейски логично е да не иска да бъде спиран за проверка. Правилно е преценил съставът на въззивния съд, че липсват мотиви, обуславящи налагането на санкции в максимален размер и съответно е намалил наложените наказания до законоустановения минимум. Неоснователни са възраженията в касационната жалба за недоказаност на нарушението, както и за допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място, по отношение нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП, съдът намира същото за доказано. Нарушената разпоредба вменява задължение на водачите на МПС да носят документи, изчерпателно посочени в текста на разпоредбата. Не се споделя довода на СРС за доказаност на обвинението на основание чл. 189, ал. 2 ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази норма обвързва наказващия орган, но не и съда, поради което обвинението следва да бъде доказано от издателя на наказателното постановление. В този случай свидетелят В. е заявил, че поддържа изложеното в АУАН. С оглед изминалото време между извършеното нарушение и разпита на свидетеля, то липсата на конкретен спомен е житейски обяснима. В същото време обаче този свидетел е и актосъставител, тоест за да опише в АУАН съставомерно поведение на наказаното лице, същият следва да го е възприел предварително. Ето защо, касационната инстанция споделя изводите на СРС за доказаност на нарушението. Тук също не се констатира нарушение на процесуалните правила, които да ограничат правото на защита на лицето.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана и за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, който забранява на водачите на ППС да ги управляват след употреба на алкохол, с концентрация в кръвта над 0,5 промила. Безспорно по делото бе доказано, че жалбоподателят е управлявал МПС след употребата на алкохол, като в резултат от направения на мястото на проверката тест е установено наличие на 1,04 промила алкохол в издишания въздух. С тези си действия, жалбоподателят е осъществил от обективна страна нарушение на състава на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. При установяване на концентрацията на алкохол в кръвта са спазени изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Следва да се посочи, че касаторът не се е възползвал от възможността да даде кръвна проба и при отчетен по-нисък резултат от нея, определящ да бъде именно този резултат.

Необосновано в касационната жалба се твърди, че жалбоподателят е санкциониран за отказ да бъде тестван за алкохол. Напротив, административнонаказващият орган не твърди подобно нещо, напротив – водачът е бил тестван за алкохол, като пробата е отчела 1,04 промила. В случая лицето е санкционирано за отказ да бъде тестван за употребата на наркотици, който отказ по същество не се оспорва от лицето, видно от дадените от него обяснения пред районния съд. Правилно съдът е оценил изложените от лицето причини за неявяването му във „ВМА“ като неизвинителни. Съдът дори е изложил съображения, че дори при предвижване пеша, лицето е могло да спази дадения му срок за явяване и тестване за употреба на наркотици. В случая е налице

нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността на И. и за това нарушение. В случая И. е отказал както полевия тест, така също не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване.

В обобщение касационната инстанция намира, че процесното наказателно постановление е законосъобразно, до какъвто правилен извод е достигнал и решаващият състав на СРС. Не са налице твърдените в жалбата пороци. Ето защо, решението на въззивният съд е правилно, не се констатира касационни основания, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20224841 от 21.12.2021 г., постановено по НАХД № 2993/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 133 състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.